

2 MÓZES

33-34. FEJEZET

Azután így szólt Mózeshez az ÚR: Eredj, menj el innen a néppel együtt, amelyet fölhoztál Egyiptomból, arra a földre, amelyet esküvel ígértem meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, amikor azt mondtam, hogy az ő utódaiknak adom azt.

Az előző fejezetben Mózes és az Úr vitában álltak, mert mindketten a másik „nyakába akarták varrni” a népet, mindketten úgy beszéltek róla, mintha a másik népe volna.

Nem is csoda, mert az emberek megtagadták az engedelmséget Isten törvényeinek, aranyborjút készítettek és azt imádták. Ez a vita ebben a fejezetben tovább tart.

Angyalt küldök előtted, és kiűzöm a kánaániakat, emóriakat, hettitákat, perizzieket, hivvieket és jebúsziatekat.

Bemegy a tejjel és mézzel folyó földre, de én nem megyek veled

Gyakran az emberek ezt úgy értelmezik, hogy Isten nagyon keményen bánt itt Mózesrel és a néppel, de a valóság az, hogy ez Isten kegyelme volt. Ez ki is derül a következő szavakból:

mert kemény nyakú nép vagy, és elpusztítanálak az úton.

Isten itt azt mondja, hogy azért nem megy velük, mert az emberek annyira bűnösök, hogy Isten szentsége pusztítaná el őket emiatt.

Amikor meghallotta a nép ezt a kemény beszédet, gyászolni kezdett, és senki sem rakta magára ékszereit. Mert az ÚR ezt mondta Mózesnek: Mondd meg Izráel fiainak, hogy mivel kemény nyakú nép, megsemmisíteném, ha csak egy pillanatig is köztük mennék. Azért rakják le magukról ékszereiket, és majd meglátom, hogy mit tegyek velük.

Ezért nem hordanak ékszert Izráel fiai a Hóreb-hegytől fogva.

Mózes pedig fogta a sátrat

Ez még nem az a Szent Sátor, amihez Isten az építési utasításokat adta, hanem ez egy találkozási sátor volt, ahol a Szent Sátor megépítése előtt találkoztak Istennel.

Mózes pedig fogta a sátrat, és a táboron kívül vonta fel, messze a tábortól, és a kijelentés sátrának nevezte el. És ki kellett mennie mindenkinek a kijelentés sátrához a táboron kívülre, ha az URat kereste.

Ezelőtt a sátor a tábor közepén állt, de most teljesen a táboron kívülre helyezték, és ez azt jelentette, hogy az emberek ki kellett menjenek a táborból ahhoz, hogy Istennel találkozhassanak. Ennek egy érdekes lelki párhuzama, hogy Jézust is Jeruzsálemben kívül feszítették meg, és az emberek el kell hagyniuk a judaizmust ahhoz, hogy Istennel találkozhassanak Krisztusban. Tovább már nem találkozhatnak Istennel a judaizmuson belül, csak azon kívül. Isten Izraellel kötött szövetsége semmissé vált, mert az emberek nem tudták megtartani ezt a szövetséget. Isten egy új szövetséget teremtett a judaizmus körén kívül, és a zsidóknak is el kell hagyni ezt a nemzeti alapon történő kapcsolatot, ahhoz, hogy a minden ember számára is rendelkezésre álló kapcsolatban részesülhessenek.

„Minden ember vétkezett és híjjával van Isten dicsőségének” és mindenki Jézus Krisztuson keresztül kell közelítse Istent. Ez tehát a „táboron kívül”, Izraelen kívül lehetséges.

Valahányszor kiment Mózes a sátorhoz, az egész nép fölkelt, és mindenki odaállt sátra bejáratához, és nézte Mózeset, amint bement a sátorba.

Valahányszor bement Mózes a sátorba, felhőoszlop ereszkedett le, és megállt a sátor bejáratánál. Így beszélt Mózesel az ÚR.

Amikor az egész nép látta, hogy ott áll a felhőoszlop a sátor bejáratánál, az egész nép fölkelt, és mindenki leborult sátra bejáratánál.

Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózesel, ahogyan egyik ember beszél a másikkal. Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, a Nún fia nem távozott el a sátorból.

Mózes felállította a találkozás sátrát a táboron kívül, és bement a sátorba. Amikor az emberek látták a felhőoszlopot, amely Isten jelenlétét jelképezte, akkor mindnyájan leborulva imádták Istent a saját sátruk előtt. Mózes ismét a népért járt közben Istennél.

Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózesel, később pedig a 18.-ik versben ezt olvashatjuk:

Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet!

Az ÚR így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok.

Orcámat azonban nem láthatod - mondta -, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon.

Amikor tehát Mózes színről színre beszélt Istennel, akkor ez nem jelentette azt, hogy ő az arcát is látta volna. Ugyanakkor ez egy tökéletes párbeszéd volt az Úr és Mózes között.

Az Újszövetségben Jézus azt mondja, hogy „egyetlen ember sem látta Istent soha, de az egyszülött Fiú, aki az Atya keblén van, kijelentette Őt.”

Érdekes, hogy amikor az emberek víziót látnak Istenről, minden esetben akkora fényesség támad, mintha egy napot látnának, és emiatt semmiféle formára sem lehet következtetni, nem lehet ezt lerajzolni. Az egyetlen dolog amit láttak, Isten dicsőségének fényessége volt.

Mégis Mózes párbeszédet folytatott Istennel, és én irigy vagyok Mózesre, mert azt kívánom, hogy bárcsak Isten világosan, tisztán, érthetően kommunikált volna velem. Úgy gondolom, hogy én igen homályosan tudok vele kommunikálni, és gyakran nagyon nehezen értettem meg az Ő szavát. Néha azt gondolom, hogy Isten szólt, pedig valójában nem így volt, mert csak én gondoltam a dolgokat. Honnan tudom? Mert az egész dolog olyan rosszul sikerült. Máskor pedig azt hiszem, hogy nem Ő szólt, de később kiderül, hogy mégis Ő volt, és akkor sajnálom, hogy nem követtem az utasítást, vagy nem osztottam meg ezt másokkal.

Nagyon gyakran csak az események vége után jövök rá, hogy Isten beszélt hozzám. Isten sohasem szólt hozzám úgy, hogy a fülemmel meghallhatam volna azt, de volt már olyan tapasztalatom, hogy az Úr úgy szólt hozzám, hogy biztosan tudtam, hogy ez Ő volt, és megkérdőjelezhetetlen volt ez a tudatomban. Mégis gyakoribb az, hogy nem vagyok benne biztos. Történnek olyan furcsa dolgok, amelyeket nem tudok megmagyarázni, vannak bizonyos megérzéseim, amelyeknek nem tudom az eredetét.

Isten beszélt és beszél az emberekkel különböző időkben és alkalmakkor, és mindig nagyon izgalmas dolog megtapasztalni, hogy Isten velünk beszélget. „Az utolsó napokban az Ő drága Fián keresztül beszélt velünk.” A legtisztább megvilágosodást Isten Jézus Krisztuson keresztül hozhatja el mindannyiunk számára. Ezért nem hiszem, hogy ha Isten egy angyalon keresztül kezdene velem beszélgetni, akkor ez olyan sokat jelentene, mert már beszélt velem az Ő drága Fián keresztül.

Az Újszövetségben sehol sem olvashatjuk Jézus Krisztus feltámadása után, hogy az angyalok Isten kinyilatkoztatását közvetítették volna az emberek felé, mert ez a kinyilatkoztatás Jézus Krisztuson keresztül jött el. Az angyal eljött Pálhoz a hajóra, és felfedte előtte, hogy mi fog történni, de ennek nem volt új tanítási üzenete.

Mózes tehát közvetlenül beszélt Istennel, és ez páratlan dolog volt, mert senki más sem beszélt ilyen gyakorisággal Vele.

Majd ezt mondta Mózes az ÚRnak: Lásd, te azt mondod nekem, hogy vezessem ezt a népet. De nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: Név szerint ismerlek téged, és megnyerted jóindulatomat.

„Ha ilyen közvetlen kapcsolatom van Veled, mondja Mózes, akkor nem akarok egy angyalt helyetted. Miért érjem be kevesebbel, mint maga az Isten?”

Ha valóban megnyertem jóindulatodat, ismertesd meg velem a te utadat, hadd tudjam meg tőled, hogy megnyertem jóindulatodat. Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped!

Mózes tudta, hogy Isten mire képes, de nem tudta, hogy mire képesek az angyalok. Mivel ismerte Isten jelenlétének erejét, Ő nem akart semmiféle helyettesítőt elfogadni.

Az ÚR így felelt: Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?

Mózes azt mondta: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!

Bizonyára ez volt a lehető legbölcsebb dolog Mózes részéről, hogy addig maradt ott, azon a helyen, amíg Isten jelenléte nem ment velük. Nagyon ostoba vagy, ha bárhová Isten jelenléte nélkül kalandozol, csak úgy egymagadban. Mindenhol szükségünk van Isten jelenlétére, és „Uram, ha a te jelenléted nem jön velem, akkor ne küldj el innen engem.”

Mi másból tudnánk meg, hogy én és a te néped megnyertük jóindulatodat, ha nem abból, hogy velünk jössz? Ez különböztet meg engem és a te népedet minden más néptől a föld színén.

Az ÚR így szólt Mózeshez: Megteszem ezt is, amiről beszéltél, mert megnyerted jóindulatomat, és név szerint ismerlek.

Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet!

Az ÚR így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok.

Orcámat azonban nem láthatod - mondta -, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon.

Mózes azt kívánta, hogy mutassa meg neki az Úr az Ő dicsőségét. Bárcsak ez volna a mi szívünk imádsága is! Bárcsak egy kis villanásnyit láthatnánk Isten dicsőségéből!

Annyira földhöz ragadtak vagyunk, annyira lekötnek minket az emberek dolgai, a kezünk munkája. Bárcsak az Ő dicsőségét láthatnánk meg egyszer!

Pál ízelítőt kapott Isten dicsőségéből, akárcsak János. Pálnak teljesen megváltozott az élete, és attól kezdve teljesen értelmetlennek látta a földi dolgokat. Hogyan lehet valaki boldog ebben a nyomorúságban, amikor Isten olyan dicsőséges helyet készített el számunkra. „Uram, engedd, hogy megpillantsam a Te dicsőségedet!”

Imádkozom mindnyájatokért, hogy Isten valahogy engedje meg, hogy meglássátok az Ő dicsőségét, amely megmutatná számotokra a földi dolgok ürességét, hogy többé sohasem tudjatok a régi megszokásokban élni, és boldogok lenni az anyagi dolgokkal. Bárcsak olyan hatalmas vágyat gerjesztene

bennetek, hogy állandóan az Ő jelenlétére vágynátok. Istenem, mutasd meg a te dicsőségedet a te néped előtt! Vajon miért nem imádkozzák ezt gyakrabban az emberek?

Isten először azt ígérte, hogy először az Ő fensége fog elhaladni Mózes előtt és utána pedig kimondja előtte az ÚR nevét. Ezt a nevet nagyon nagy tisztelet övezte a zsidók között, annyira, hogy meg sem kísérelték kimondani. Isten neve kiejthetlenné vált, mert amikor az írástudók a szövegben Isten nevéhez értek, akkor nem írták le a magánhangzóit, csak a mássalhangzóit: YHVH. Ez így kiejthetetlen, és mi csak találgathatjuk, hogy ez YAHVEH, vagy YEHOVA.

Mielőtt az írástudók leírták volna a mássalhangzókat meghfürödtek, tiszta ruhát vettek fel, megmosták a tollakat, friss tintába mártották, és akkor írták le a négy betűt. El tudjátok képzelni, hogy néhány vers leírása alkalmával mennyi fürdőt kellett vegyenek, mert sok helyen igen gyakori az ÚR nevének említése. Így tisztelték ők az ÚR nevét, és olyan szentnek tartották azt, hogy szerintük az soha egyetlen ember ajkáról sem hangozhatott el.

Amikor olvasták a szöveget, akkor az olvasók meg sem kísérelték kiejteni az ÚR nevét, hanem tisztelettel lehajtották fejüket, és azt suttogták: „a név”.

Valószínű, hogy Isten nevét övezte a legnagyobb tisztelet, mégis Isten azt mondta, hogy „az Igémet a nevem fölé magasztalom.”

Ha Isten ilyen nagyra tartja az Ő Igéjét, akkor én nem szeretnék játszani azzal, és nem is tudom megérteni azokat, akik ezt teszik az Isten Igéjével. Néha olvashatunk olyan bibliafordításokat, amelyek már-már a szentségtörés határát súrolják.

Azt mondják, hogy egyedül a főpap tudta, hogy hogyan kell kiejteni Isten nevét, és Ő is csak évente egyszer ejtette ki az engesztelés napján. Azon a napon a trombiták harsogtak és az emberek ujjongtak, mert jött a hír, hogy a kecske eltűnt a vadonban, és hatalmas örönnep volt. E nagy örömkialtások közepette a főpap pedig kiejtette a nevet, de olyan nagy volt a hangzavar és a kiabálás, hogy senki sem hallhatta azt, így nem is tudhatta senki sem, hogy hogyan kellett kiejteni.

És ezt mondta az ÚR: Van itt hely nálam, állj a kősziklára!

És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, amíg elvonulok. Azután elveszem kezemet, és megláthatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg.

Azután azt mondta az ÚR Mózesnek: Faragj két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és én fölírom a táblákra azokat az igéket, amelyek az előbbi táblákon voltak, amelyeket összetörtél.

Légy készen reggelre, és jöjj fel reggel a Sínai-hegyre, és állj ott elém a hegy csúcsán!

Ne jöjjön veled senki, ne is mutakozzék senki az egész hegyen, se juhok, se marhák ne legeljenek a hegy tövében.

Faragott tehát Mózes két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, korán reggel fölment a Sínai-hegyre az ÚR parancsa szerint, és kezében vitte a két kőtáblát.

Ekkor leszállt felhőben az ÚR, odaállt mellé, és kimondta az ÚR nevet.

Elvonult előtte az ÚR, és így mondta azt ki: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy!

Megtartja szeretetét ezerzig, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat és a fiak fiait harmad- és negyedézig.

Vannak, akik azt mondják, hogy van egy Ószövetségi Isten és egy Újszövetségi Isten. Szerintük az Ószövetségi Isten a harag és az ítélet Istene, és ők csak az Újszövetség Istent szeretik, mert Ő megbocsájtó, kegyelmes és kedves.

De az Ószövetségben is ugyanaz Isten jelleme: kegyelmes, irgalmas, hosszútűrő, szeretete és hűsége nagy, amint itt is olvashattuk.

Az emberek azt gondolják, hogy az Újszövetség Istene csak szerető és megbocsájtó, Aki eltörli a halálbüntetést. De el kellene olvassák a Jelenések könyvét, amiből kiderül, hogy Ő ugyanúgy az ítélet és a harag Istene is. Az Ő kegyelme és hűsége Jézus Krisztusban nyilvánult meg, de akik visszautasítják ezt, azok számára a Zsidók levele ezt írja:

az ítéletnek valami félelmes várása, amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket.

Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal.

Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vérére, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja?

Mert ismerjük azt, aki így szólt: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” És ismét: „Az Úr megítéli az ő népét.”

Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.

Ez nem Ézsaiás próféta mennydörgése volt, hanem a Zsidó levél írója jelentette ki azt, hogy Isten ítélettel fog lesúlytani azokra, akik visszautasítják az Ő kegyelmét és irgalmát Jézus Krisztusban.

Látható, hogy az Ószövetségben is megnyilvánul a kegyelem és a szeretet Istene, és az Újszövetségben is olvashatunk az ítélet és a harag Istenéről. A két Isten egy és ugyanaz, nem különbözik egymástól, csak az emberek értelmezik különbözően.

nem hagyja egészen büntetés nélkül

Isten nem mondja csak egyszerűen azt egy bűnösnek, hogy „rendben, megbocsájtok.” Jézus azt mondta újból és újból, hogy „ha nem tértek meg, akkor el fogtok veszni.” Az embereknek nem tetszik, hogy Isten

megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat és a fiak fiait harmad- és negyedízig.

A Tízparancsolatból világosabban kiderül, hogy ez azokra vonatkozik, akik megmaradnak azokban a bűnökben.

Szomorú, hogy a szülők bűne a gyerekeket érinti. Ezt újból és újból láthatjuk. Tragikus, hogy a válás legnagyobb áldozatai a gyerekek. Gyakran már egy egyszerű megfigyelésből meg lehet állapítani, hogy melyik gyerek szülei váltak el. A gyerekek lesznek az áldozatok, mert a szülők nem tudják megpuhítani szívüket Isten és egymás előtt, és emiatt elromlik a házasságuk.

A válás nagyon könnyű a mai világban, és a külső nyomások pedig nagyon nagyok. A szeretet olyan dologgá vált, aminek semmi köze a valósághoz. Belefáradtam az ilyen szövegek hallgatásába, hogy „már nem szeretem őt.” A szívük keménysége és az akarat hiánya ez, és a gyerekek szenvednek a szülők vétkei miatt.

Vannak még rosszabb esetek is, például, amikor az anyák drog vagy egyéb függőségben élnek, és a gyerekek rendellenességgel születnek emiatt.

Másrészt, vannak olyan felnőttek, akiknek nagy nehézségeik vannak, mert az ő szüleik rontottak el valamit. Vannak olyan lányok, akik nagyon nehéz időket élnek, mert az eszetlen apjuk szexuálisan molesztálta őket kiskorukban.

A Biblia beszél arról, hogy az utolsó napokban az emberek természetellenes kapcsolatokat létesítenek. Ha egy apa ilyen dolgokat művel a lányával az nagyon-nagyon beteges dolog, hiszen a lányát pszichológiailag tönkreteszi. Istennek hála, hogy Jézus Krisztus vére az egyedüli, amely kitisztíthatja azt a szemetet, amely az emberek fejében felhalmozódik a szüleik vétkei miatt. Ha nem létezne Jézus Krisztus

evangéliumának ereje, akkor a világ sokkal nagyobb nyomorúságban volna, mert az emberek ilyen szörnyen eszetlen dolgokat művelnek, és tönkreteszik a saját gyerekeiket.

Milyen nagyszerű, hogy *ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.*

Egy teljesen új, szépséges Krisztusi életbe léphet, és Ő el tudja törölni a gyermekkori pszichikai sérüléseket. Sok fiatal emlékezni sem tud gyermekkorára néhány évére, mert az agyuk kizárta azokat a gondolatokat a szülőkkel való értelmetlen kapcsolat miatt. Az agyuk egy falat épített a sötét időszakok köré, és ezért még gondolni sem tudnak azokra a szörnyűségekre, amelyek akkor megtörténtek.

Tragikus és igaz tehát, hogy a szülők vétkeinek ártatlan áldozatai a gyerekek lesznek, de Istennek hála, mindig van kiút Jézus Krisztus vérén keresztül, amely megtisztít. Ha viszont ez nincs ott, akkor a bűnök generációról generációra öröklődnek.

Láthatjuk a körülöttünk levő társadalom leromlott állapotát, amelynek hihetetlen nagy szüksége van Jézus Krisztus evangéliumára, hogy kimentse az embereket ebből a szörnyű állapotból.

Mennyire hálás vagyok Istennek, hogy istenfélő családban nőttem fel, és hogy a szüleim elkötelezett keresztények voltak. Az Isten által adott áldások közül az egyik legnagyobbnak tartom ezt, főleg, hogy egyre több olyan emberrel találkozom, akiknek még esélye sem volt, hogy megtapasztalják, hogy milyen egy egy szeretettel teli otthonban lakni.

Mózes sietve letérdelt a földre, leborult,

és ezt mondta: Ó, Uram, ha megnyertem jóindulatodat, járj közöttünk Uram! Mert bár kemény nyakú nép ez, bocsásd meg mégis bűnünket és vétkeinket, és tégy tulajdonoddá bennünket!

Mózes arra kéri Istent, hogy fogadja ezt a nyakas népet tulajdonává. Pál apostol is imádkozott az efezusiakért, hogy megismerjék az Ő gazdagságának nagyságát a szentekben, amely alatt azt érti, hogy „bárcsak tudnátok, hogy Isten milyen nagyra értékeli benneteket.” Mózes is azt kéri, hogy „Istenem tedd ezeket az embereket értékessé, tulajdonoddá.”

Bárcsak tudnátok, hogy Isten milyen hatalmas értéket tulajdonít nektek. Annyira nagy az értéketek, hogy a saját Fiát küldte el, hogy meghaljon a ti bűneitekért, hogy így fogadhasson titeket saját tulajdonává! Számomra is érthetetlen ez a dolog, ne kérjétek, hogy megmagyarázzam, hogy miért tette ezt. Csak azt tehetem, amit a régi zsidók, amikor Isten nevéhez értek; meghajtom a fejemet előtte, és dicsőítem Őt azért, hogy Ő annyira szeret engem, és akkor értéket tulajdonít nekem, hogy az Ő Fiát adta a megváltásomért. Köszönöm és hálát adok Istennek mindezekért!

Az ÚR pedig azt mondta: Én most szövetséget kötök. Olyan csodákat teszek egész néped előtt, amelyenek nem történtek sehol a földön és egy nép között sem. Meglátja majd az ÚR cselekedeteit az egész nép, amely között vagy, mert félelmetes dolgokat fogok cselekedni veled.

Őrizd meg, amit most parancsolok neked!

Isten azt mondja, hogy tarsd is meg, ne csak nézzed és hallgassad, amit parancsolok.

Kiüzöm előled az emóriákat, kánaániakat, hettitákat, perizzieket, hivvieket és jebúszitákat.

Vigyázz, ne köss szövetséget annak az országnak a lakosaival, ahová bemész, mert csapdává válnak köztetek!

Sőt rontsátok le oltáraikat, törjétek össze szent oszlopaikat, és vágjátok ki szent fáikat.

Nem szabad leborulnod más isten előtt, mert az ÚR, akinek Féltőn-szerető a neve, féltőn szerető Isten.

Sokak számára nehéz elfogadni, hogy az Isten a többi népek kiirtását parancsolja az izraelieknek. Gyakran hibáztatják Istent emiatt a parancsolat miatt. Isten azt parancsolta, hogy törjék össze szent oszlopaikat és vágják ki a szent fáikat. Mit csináltak ezekkel, hogyan imádták az isteneiket?

Ha a jeruzsálemi természet-történelmi múzeumban jártok, akkor ott megnézhetitek azokat a leleteket, amelyeket az archeológusok a kánaáni területről gyűjtöttek az izraelita időszakot megelőző időkből. Láthattok ott sok kis istent, amelyeknek a karjai ki vannak tárva, mitha tartanának valamit. Ezek vasból vagy kőből készültek és tűzbe tették őket, majd addig forrósították, amíg a vas vörössen izzó lett, és aztán a kisgyerekeiket a karjukba helyezték, és halálra égették, hogy áldozzanak ennek a kis bálványnak.

Az isteneknek bemutatott emberáldozat igen gyakori volt, és sok egyéb olyan dolgot is műveltek, amelyek következtében amúgyis kipusztították volna saját magukat. Egyetlen olyan társadalom sem életképes, amely ennyire el van torzulva. Viszont ha megengedi Isten, hogy ezekkel szövetséget kössenek, akkor annyira megfertőzik Isten népét ezzel a pusztító romlottságukkal, hogy ők maguk is elpusztultak volna. Isten azért rendelte el a kiirtásukat, hogy a saját népét megvédje az örültségeiktől.

Ha a mi iskolánkban a gyerekek felügyeletével bízánk meg téged, és egy veszett kutya támadná meg a gyerekeket, összevissza harapdálva őket, akkor jogosan ölnéd meg a kutyát? Szeretem a kutyákat, de ezt a kutyát meg kellene ölni. A benne levő betegség úgyis megölné őt, de ha te nem ölod meg, akkor az a veszett kutya képes lenne megölni néhányat e gyönyörű, ártatlan gyerekek közül.

Ugyanerről szól Isten parancsa is. Halálosan beteg népeket kell kiirtani, hogy megvédje azokat az ártatlan gyerekeit, akiket az Ő örökségébe hozott be a földjére. Nem köthetnek velük szövetséget.

Ne köss szövetséget annak az országnak a lakosaival, mert amikor paráználkodnak isteneikkel, és áldoznak isteneknek, téged is meghívnak, és enni fogsz áldozataikból.

Ne végy feleséget leányaik közül fiaidnak, mert amikor leányaik paráználkodnak isteneikkel, fiaidat is paráználkodásra csábítják az ő isteneikkel.

Ne csinálj magadnak öntött istenszobrot!

Tartsd meg a kovásztalan kenyér ünnepét! Hét napon át egyél kovásztalan kenyeret, ahogyan megparancsoltam neked, az Ábíb hónap meghatározott idején, mert az Ábíb hónapban jöttél ki Egyiptomból.

Enyém legyen mindaz, ami megnyitja anyja méhét, és minden hím jószágod is, amely marhád, vagy juhod elsőszülöttje!

De a számar elsőszülöttjét juhon váltsd meg! Ha nem váltod meg, szegd a nyakát! Minden elsőszülött fiút válts meg! Senki se jelenjék meg előttem üres kézzel!

Az elsőszülött fiú mindig a ház papja volt, ezért Isten tulajdona volt. Mivel azonban Isten a Lévi nemzetségén keresztül egy papi rendet állított fel, ezért ha meg akarták tartani az elsőszülött fiút a családban, akkor meg kellett őt váltani Istentől.

Hat napon át dolgozz, de a hetedik napon pihenj, még szántáskor és aratáskor is pihenj!

Tartsd meg a hetek ünnepét, amikor búzád első termését aratod; és a betakarítás ünnepét is az esztendő fordulóján!

Évente háromszor jelenjék meg minden férfi az Úrnak, Izráel URának, Istenének színe előtt!

Milyen nagyszerű lenne, ha egy olyan nemzet lennénk, akik elköteleztük magunkat Istennek, és a nemzet összes férfija háromszor egy évben összegyűlne, és Isten elé járulna, hogy közösen dicsőítse Őt!

Mert népeket űzők ki előled, kiszélesítem határodat, és senki sem kívánja meg földedet, amikor évenként háromszor fölmész, hogy megjelenj Istenednek, az ÚRnak színe előtt.

A nekem szánt áldozat vérét ne ontsd ki kovászos étel mellett, és ne maradjon meg másnap reggelre a páskaiünnep áldozata!

Földed első termésének javát vidd el Istenednek, az ÚRnak házába! Ne főzz gödölyét az anyjának tejében! Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Írd le ezeket az igéket, mert ezeknek az igéknek alapján kötöttem szövetséget veled és Izráellel!

Mózes negyven nap és negyven éjjel volt ott az ÚRnál. Kenyeret nem evett, vizet sem ivott. És felírta a táblákra a szövetség igéit, a tíz igét.

Lehetetlen étel és ital nélkül meglenni negyven napig. De ez csak akkor igaz, ha természetes folyamatok vannak a fejedben. De mekkora a te Istened? Isten képes volt őt megtartani étel és ital nélkül. Ez egy fizikai lehetetlenség volt, de Istennek csodálatos ereje van, és a természet törvényeit felül tudja bírálni. Nem ajánlom nektek, hogy negyven napig étel és víz nélkül próbálkozzatok, mert kb. 9 nap után a vízhiány miatt meghalnátok. Mózes csak Isten erejével és gondoskodásával volt erre képes. Csoda volt ez, és én hiszem, hogy így történt, mert ezt a Biblia írja. Elfogadom azt az Istent, aki képes a csodákra, és nehezen tudnám elfogadni azt az istent, amely nem képes ezeket megtenni.

Azután lejött Mózes a Sínai-hegyről. A bizonyosság két táblája Mózes kezében volt, amikor lejött a hegyről. Azt azonban nem tudta Mózes, hogy arcának a bőre sugárzó lett, amikor Istennel beszélt.

Amikor Áron és Izráel fiai meglátták, hogy sugárzik Mózes arcának a bőre, féltek közel menni hozzá.

Mózes azonban hívta őket, és akkor Áron meg a közösség vezetői mind visszatértek hozzá, Mózes pedig beszélt velük.

Azután közel mentek hozzá Izráel fiai is mind, ő pedig megparancsolta nekik mindazt, amit az ÚR meghagyott neki a Sínai-hegyen.

Bevégezve velük a beszédet, leplet tett Mózes az arcára.

Valahányszor az ÚR színe elé ment Mózes, hogy beszéljen vele, levette a leplet kijöveteléig. Azután kijött, és elmondta Izráel fiainak mindazt, amit parancsként kapott.

És mivel Izráel fiai látták, hogy Mózes arcának bőre sugárzik, ismét arcára borította Mózes a leplet, amíg be nem ment, hogy Istennel beszéljen.

Az Újszövetségben kétszer is említik a Mózes arcát borító leplet. Először is miért volt a lepel Mózes arcán? Azért, mert nem lehetett ránézni a fényes arcára? Nem. A korintusiakhoz írt levélben olvashatjuk, hogy az arcán azért volt lepel, hogy ne lássák, hogy miként tűnik el a fényesség az arcáról. A fényesség elhalványult az arcáról, és az azt jelképezte, hogy amikor Isten az új szövetséget adta, akkor a régi törvények elhalványultak.

Az arca tehát azért volt leplezve, hogy az emberek ne láthassák a régi szövetség elhalványulását, de Pál azzal folytatja, hogy „még ma is lepel borítja az arcukat Isten igéjével kapcsolatban.” Nem látják Isten igazságát Jézus Krisztusban, mert még mindig nem látják, hogy Jézus Krisztus az a Messiás, akit Isten megígért az izraeli népnek.

68 perc